

[Margrete Auken]

kommer til at ramme de damer, der er langhårede og derfor også har fare for at få håret i sorteremaskinen, eller hvad det er for en type mennesker, der ikke må være der, og som hr. Glensgård mener at han kan kende på lang afstand.

Det er selvfølgelig ikke positivt at ramme enkelte grupper, for vi ved alle sammen, at det er andre forhold, der gør sig gældende. Men inden jeg tager nærmere fat på de ting, vil jeg gerne først sige tak til ministeren for redegørelsen, som jeg synes var opmuntrende i mange henseender, ikke mindst fordi det deri blev kraftigt understreget, at vores postvæsen skal være et serviceorgan for hele befolkningen og ikke kun for bestemte grupper, hvor vi andre må hænge på. Det er en nerve i vores samfund, at de offentlige foretagender fungerer godt. Det er simpelt hen selve tegnet på, at det er et samfund, der har en rimelig funktion, at man ikke fornemmer sammenbrud her og dér, men jeg synes nok, at hvor kritikken af f. eks. DSB kan virke en lille smule forkælet af og til, så er der altså gode grunde til det for postvæsenets vedkommende. Jeg tænker på, at der må være nogle, der har et meget højt niveau for breve, der kommer fra dag til anden; jeg har det som en ikke engang ugentlig, men daglig oplevelse, at breve ikke når frem fra dag til anden, og jeg vil gerne tage fat på nogle af de ting.

Men jeg vil lige sige én ting til om selve servicefunktionen. Foruden usikkerheden i postgangen har der lydt kritik fra en række landområder, hvor folk har ringet og spurgt, hvad der kan gøres for dem, der bor lidt af vejen, og som ikke kan komme af med deres post i weekenden, så den når frem om mandagen, hvis de ikke har bil. Det er lidt urimeligt, og det er en af de ting, man godt kunne nævne. Jeg vil bede ministeren om at svare på, om man har i tankerne at indføre sådanne ordninger, at folk ikke nødvendigvis skal have bil for at nå frem til de store banegårde for at kunne få afleveret deres post fra efter lørdag morgen, for det er jo i reglen det, det drejer sig om; der bliver ikke tømt fra lørdag morgen til søndag aften.

Der er også et andet punkt, jeg synes vi skal lægge mærke til. Når hr. Glensgård talte om, hvor fremragende godt posten fungerede for erhvervslivet, kan man jo se på den trafik, der har udviklet sig med taxi og bud.

Man ser masser af gange taxier futte rundt i dette land alene med post og kan jo ikke lade være med at spørge sig selv, om det hænger sammen med, at erhvervslivet alligevel ikke er helt tilfreds med P&Ts budtjeneste. P&T har monopol på postudbringelse, men der er altså en uorganiseret, men meget udbygget trafik, der siger noget andet.

Redegørelsen fastslår, at det stadig er ministerens hensigt, at væsenet skal fungere som serviceorgan på højt niveau for hele befolkningen, at det altså ikke først og fremmest skal drives som en givtig forretning, men at det skal betjene os alle sammen. Jeg synes også, det er vældig godt at få fastslået, at der ikke skal trækkes yderligere skel mellem erhvervslivets post og vores. Jeg erindrer fra en første behandling af et lovforslag i fjor, at jeg blev udsat for hr. Glensgårds lammeviden – dengang var det tante Anna, nu er det blevet til tante Agathe – hvor det var så katastrofalt morsomt, at hun gerne ville have sin post. Jeg synes, det er postvæsenets opgave at sørge for, at breve til tante Agathe og kæresterbreve til mig, eller hvem der ellers skal have dem, kommer fra dag til anden, for det betyder lige så meget, at disse breve når frem, som at erhvervslivet får sin post, og det er bl. a. sådanne værdiforestillinger, der skal præge vores holdning til P&T, og ikke kun meget primitive krav til økonomi.

Der er anført en række årsager til de vanskeligheder, som er grunden til den kritik, som ministeren erkender er berettiget. Foruden de stadig større byrder, som postvæsenet skal klare, og de indkøringsvanskeligheder, man har haft i forbindelse med servicetilpasningen – tror jeg det hedder på det sted – er der også anført de besparelser, som postvæsenet i hvert fald tidligere har været ude for. Jeg kan i øvrigt ikke huske, om det er anført dér, men det er i hvert fald en klar grund, at man i begyndelsen af 1970'erne skar ganske gevaldigt på postvæsenet, og at vi i dag kan mærke følgerne på det niveau, som vi altså skal have genoprettet.

Der er én side her, som jeg synes man skal lægge mærke til, nemlig interessen i at adskille mellem postsiden og telesiden. Regnskabet for postvæsenet viser, at det er en klar underskudsforretning – jeg tror, det er 460 mill. kr. for i år – men telesiden er en meget fin overskudsforretning. Jeg kan ikke begribe, hvad det er for en masochisme, der får